

[Justitsministeren.]

andring her bør ikke ske, før det danske Folk langt mere enstemmigt end nu forlanger offentlig Votering og ser, at det er nødvendigt; dette gælder specielt, naar Højesteret enstemmigt er imod det. Vi har set det samme i Norge, men dér har Forholdet udviklet sig saaledes, at man har været tilfreds med at faa offentlig Votering. Jeg tror derfor, det ærede Medlem og jeg tjener den Sag, som interesserer os begge meget, bedst ved at overlade Spørgsmaalet til en rolig Udvikling. Jeg var derfor ked af, at Spørgsmaalet blev draget frem i Folketinget for et Par Aar siden, for jeg tror egentlig, det var gaaet langt hurtigere og mere stille af, og man vilde efterhaanden have set, at det var et godt Princip, hvis Sagen ikke var kommet frem i den politiske Diskussion; dér burde denne Sag ikke være kommet paa en Tid, der er saa umoden til Sagens Gennemførelse som den nuværende.

Overfor det ærede 7de landstingvalgte Medlem (Elisa Petersen) vil jeg sige med Hensyn til Spørgsmaalet om 21 Aars Alderen som Grænse for at møde op i Retten, at det forekommer mig, at man ikke dér kan sætte en absolut Regel for Domstolene. Det ærede Medlem vil være enig med mig om, at mange Sager bør en Person under 21 Aar have Adgang til at overvære. Jeg synes derfor, det er godt, at Afgørelsen er overladt til Retten, for rigoristiske Paabud er uheldige, de kan ikke overholdes, og de svækker Tiliden. Det er godt, at vi faar en bevægelig Regel, som siger, at Dommerne *kan* gøre det, ikke, at de *skal* gøre det, for det sidste tror jeg vil virke urimeligt i mange Tilfælde. Det kan ofte være godt at have absolutte Regler, men det vil ikke være godt i en Mængde andre Sager.

Det ærede Medlem var ogsaa inde paa et Spørgsmaal, som har Interesse — jeg vil sige ikke blot for Kvinder, men baade for Mænd og for Kvinder, nemlig Spørgsmaalet om Udskydelse af Nævninger. Jeg fik det Indtryk, at det ærede Medlem opfatter dette at blive udskudt som Nævning som en Fornærmelse, man byder vedkommende, og som man bliver stødt over. Det er det absolut ikke. Jeg kender et Tilfælde, hvor en, som var udtaget til Nævning, bad Statsadvokaten om at blive udskudt, da vedkommende daarligt kunde være borte fra sin Forretning. Da Udskydelsen i mange Tilfælde sker efter vedkommendes egen Begæring, kan det aldrig blive nogen Fornærmelse at blive

udskudt. Jeg tror, man maa gaa den Vej, som ogsaa det ærede Medlem var inde paa, saa vi ser ikke forskelligt paa den Sag: Forandringen maa ske gennem Grundlisteudvalget. Efter min Mening maa Kvinder væreigestillede med Mænd, men omvendt kan man ikke give en Lov, der bestemmer, at Kvinder ikke maa udskydes, thi saa vilde Kvinderne jo faa en anden Retsstilling end Mænd. Paa den af Grundlisteudvalget udarbejdede Liste bør der blive optaget Mænd og Kvinder i Flæng, lige mange, eller som man nu maatte synes det er rigtigt. Det ærede Medlem maa heller ikke glemme, at mange Kvinder henvender sig til Grundlisteudvalget og beder om at blive fritaget for at blive optaget paa Listen — i adskillige Tilfælde vil Kvinderne altsaa meget nødig være Nævninger, det ved det ærede Medlem vist lige saa godt som jeg.

Jeg har søgt at holde mig til de Principspørgsmaal, der har været fremme. De andre Emner, som har været berørt, vil man med større Udbytte kunne diskutere i Udvalget, der selvfølgelig skal faa alle de Oplysninger, det forlanger.

Jeg takker endnu en Gang de forskellige Ordførere, fordi de vil være med til at gennemføre Lovforslaget i denne Samling.

Godskesen: Den højtærede Minister gjorde nogle Bemærkninger til mig med Hensyn til Spørgsmaalet om Genoptagelse af frifindende Domme i Straffesager. Maa jeg i den Anledning gøre opmærksom paa, at jeg jo netop har udtalt, at jeg vilde resignere paa dette Omraade, idet jeg ikke vilde forsinke Forhandlingen om den Reform, der foreligger, ved at inddrage dette meget store Spørgsmaal. Jeg skal derfor heller ikke nu komme ind paa en nærmere Udvikling af Spørgsmaalet; men det maa maaske være mig tilladt at henvise til de udførlige Bemærkninger, jeg fremsatte derom her i Landstinget i Aaret 1919. Jeg gennemgik da alle betydeligere Lovgivnings Stilling til Spørgsmaalet, og jeg paaviste, at den engelsk-amerikanske Retsordning overhovedet ikke tillader Genoptagelse overfor frifindende Domme i Straffesager, og at det samme er Tilfældet med flere af de betydelige Fastlandslovgivninger i Europa. Der er nogle Love, som tillader Genoptagelse; men ingen gaar saa vidt som vor Retspleje, kun med Undtagelse af Østrig. Sammenhængen er vistnok den, at Retsplejelovens Koncipister i sin Tid har forset sig paa den den Gang nye østrigske Lov uden at tage i Betragtning de særlige